

เทศน์เช้า วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมะเพื่อหัวใจร่มเย็นเป็นสุข หัวใจของเรา เห็นไหม คุณิ เราอยู่ในสังคม สังคมก็ต้องมี มนุษย์เป็นสัตว์สังคม สังคมต้องพึ่งพาอาศัยกัน สังคมกระทบกระเทือนกัน คือเรื่องของสังคมนะ เราเกิดในประเทศอันสมควร ถ้าเราเกิดในสังคมที่มั่นคง สังคมที่มีการเจรจา กัน ชีวิตของเรามันก็อบอุ่นไว้วางใจได้ แต่ถ้าเราเจอสังคมที่เบียดเบียนกัน นี่เรื่องของสังคมภายนอก แต่ในเรื่องหัวใจของเราละ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนกลับมาที่ใจของเราละ

ถ้าเรื่องใจของเรา เห็นไหม ถ้าใจของเรารักษาใจของเรา ถ้าใจของเรารักษาใจของเราได้ มั่นคงของเราได้ จะอยู่สังคมไหนเราก็อยู่สังคมได้ ไปอยู่สังคมที่เขาเบียดเบียนกันเรายังสดสังเวช ถ้าอยู่สังคมที่เขาเจอเจอต่อกัน เราจะซาบซึ่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มงคลชีวิตใด เกิดในประเทศอันสมควรใด ถ้าเกิดในประเทศอันสมควร เราเกิดมาอย่างนั้น นี่บุญพาเกิด ถ้าเราไปเกิดในประเทศที่เขาเบียดเบียนกัน ที่เขาขัดแย้งกัน เราก็ต้องไปอยู่สังคมอย่างนั้น แต่ถ้าจิตใจของเรามีธรรมนะ จิตใจของเรามีธรรม เราเห็นอย่างนั้นแล้วสดสังเวช แล้วเราจะซาบซึ่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะเห็นบุญกุศลเรื่องการกระทำของเรา

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำคุณงามความดี เราทำของเราไป แต่โลกเขาเสียดสี เห็นไหม ทำดีแล้วได้อะไร ทำดีเป็นคนโง่ คนที่เขาฉลาดเขาต้องพยายามหาผลประโยชน์ของเขา หาผลประโยชน์นะ คุณจักรพรรดินะ เวลาจักรพรรดิ ขุนนางแก้ว ขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว เวลาเป็นจักรพรรดิ ทำไมถึงเป็นจักรพรรดิล่ะ? เป็นจักรพรรดิเพราะเขาได้สละของเขามา เขาได้ทำบุญกุศลของเขามา แล้วสมัยก่อนนะ ขุนคลังแก้วๆ เพราะในพระไตรปิฎกมีอยู่ จักรพรรดิออกไปกลางแม่น้ำแล้วบอกขุนคลังว่าจะเอาทองๆ จะเอาเงินไฉน มันไปอยู่ในกลางแม่น้ำ เขาเอามือจุ่มไปในน้ำขึ้นมา มันก็ได้ขึ้นมา นี่บุญกุศล

แต่ในสมัยปัจจุบัน สมัยของโลกเทคโนโลยีมันเจริญ จะทำอะไรก็ได้ เขาจะโฆษณาชวนเชื่อกันอย่างรั้งี้ได้ อย่างนี้เราวางไว้ เราไม่เชื่อสิ่งนั้น เห็นไหม ถ้าในสมัยปัจจุบันนี้กาลามสูตร เพราะเทคโนโลยีมันมี มันทำอะไรก็ได้ มันทำเป็น ๑๘ มงกุฏอย่างรั้งี้ได้ แต่สมัยโบราณมันก็มีพวกเล่นแร่แปรธาตุ พวกเล่นแร่แปรธาตุเขาทำอะไรศาสตร์ยี่ขึ้นมากคนก็ไปทิ้งเขา แต่เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม การบันลือสีหนาท ฤทธิ์ที่สูงที่สุดคือบันลือสีหนาท สิ่งที่เป็นเหตุเป็นผล กิเลสมันยอมรับ มันยอมจำนน ถ้าคนมีสติมีปัญญานะ ถ้ามีเหตุมีผลขึ้นมาเรายอมรับได้ แต่ถ้าคนมันคือด้านนะ มันไม่ยอมฟังสิ่งใดเลย

ถ้าไม่ฟังสิ่งใด เห็นไหม นี่เกิดมามีดีไปมีดี ถ้าเกิดมามีดีไปสว่าง เกิดมามีดี เกิดมา เราไม่รู้ ว่าเราเกิดมาจากไหน พ่อแม่บอกว่าเราเกิดมาวันที่เท่าไร เราถึงจะรู้งี้ได้ แต่เราเกิดมา เกิดมามีดี ถ้าเราจะไปสว่าง ไปสว่าง เรามองสังขมคติ มองสภาวะแวดล้อมสิ มันเป็นไปแล้วมันสะท้อนใจไหม? มันสะท้อนใจนะ

เด็กน้อยเรา เห็นไหม คุณติ เด็กเวลามันจะโตขึ้นมา พ่อแม่จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหนนะ เขาก็ต้องประหยัดมัธยัสถ์ ฝึกหัดให้เด็กของเราไม่ฟุ่มเฟือย ไม่ทำให้เสียนิสัยไป นี่เวลาโตขึ้นมา ถ้าจิตใจ ถ้านิสัยเขาดี เขาหาอยู่หากินของเขาได้ เขารู้จักประหยัดมัธยัสถ์ของเขา เขาเห็นคุณค่าของเงินของทองไง แต่ถ้าเราปากกั๊ดตีนถีบตั้งแต่เด็ก เราขาดแคลนมาตลอดเลย เวลาเราโตขึ้นมาเราก็จะปากกั๊ดตีนถีบไปตลอด มันไม่รู้จักรการประหยัดมัธยัสถ์ขึ้นมา โตขึ้นมามันก็ฟุ่มเฟือยของมัน ชีวิตนี้ทุกข์ทั้งชีวิตนะ

ชีวิตของเราเวลามันสุขมันทุกข์ มันสุขมันทุกข์ที่ไหนล่ะ? มันสุขทุกข์ที่ความรู้สึกรู้สึกของเรา ใช่มั้ย มันไม่ได้สุขที่แก้วแหวนเงินทองหรือ มันสุขที่จรดนิสสัยที่เราฝึกมันขึ้นมา ถ้ามันฝึกขึ้นมาได้นะ มันก็เป็นคนดีได้ เห็นไหม

คุณติ เวลาพระเราบวชในพุทธศาสนา เวลาบวชแล้ว มาจากชนชั้นแตกต่างกันมหาศาลเลย เวลาบวชขึ้นมาแล้ว มาเสมอภาคกันด้วยศีล ๒๒๑ นี้เราศีลเสมอกัน มีทิวฐิเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน อยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขนะ ถ้าบอกว่าเรามาจากสูงส่งมาก เรามาจากฟ้าเลย เราจะมีสิทธิพิเศษอะไรต่างๆ มันใช้ไม่ได้หรอก นี่มันบวชมาแล้วมันเสมอกัน เสมอกัน เห็นไหม คุณติ เวลาจิตใจของเราก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจของเรามีธรรม รู้จักประหยัดมัธยัสถ์ขึ้นมา ความรู้สึกรู้สึกนี้คิดความสุขความทุกข์มันเกิดที่นี้

ถ้าความสุข ความทุกข์มันเกิดที่นี่ ที่เรามาประพฤติปฏิบัติกัน เห็นไหม ถ้าทางโลกเขาอยู่กันสุขสบาย คำว่าอยู่สุขสบายของเขานี้มันสายตาของกิเลสนะ สายตาของพวกเขา เขาอยู่กันแบบอิสระเบ่งใส อิสระเบ่งใสได้มาจากอะไรล่ะ ถ้าเราไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัย เราจะอิสระเบ่งใสไปไหนล่ะ ถ้าอิสระเบ่งใสไปไหน

แต่ถ้าเรามั่งมีศรีสุขขนาดไหนนะ เรามั่งมีตัวเราเอง บังคับว่า ก็ของแก่นั่น สุขของโลกเขา สุขของโลก สุขเวทนา ทุกขเวทนาใด สุขเวทนา ทุกขเวทนา แล้วสุขเวทนามันก็เกิดจากตัณหา ตัณหา มันพอใจมันก็ว่าสุขของมัน เวลามันไม่พอใจมันก็ทุกข์ของมัน แต่เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะพ้น นี่ข้ามพ้นทั้งดีและชั่วไป ถ้าพ้นทั้งดีและชั่วต้องทำใจอย่างไรล่ะ

ถ้าทำใจอย่างไร เห็นไหม สุขที่เราประพฤติปฏิบัติกันก็เพื่อเหตุนี้ไง ถ้าเหตุนี้ เราต้องมีสติ พอสติปัญญาของเรา เห็นไหม มันรักษาใจเราเข้ามา เราจะไม่ไปเอาสิ่งที่โลกเขาต้องการเขาปรารถนา กัน เราจะเอาอย่างนั้นมาเปรียบเทียบไม่ได้หรอก โลกกับธรรมๆ มันอยู่ด้วยกัน แต่ไม่ใช่เหมือนกัน

เวลาไปโรงพยาบาล เห็นไหม เวลาคนที่ไปโรงพยาบาล ถ้าเรารักษา เจ็บไข้ได้ป่วยก็รักษาให้หมอรักษาไป แต่ถ้ามันเป็นโรคๆ มันต่อต้านไปหมด มันจะเอาแต่ความพอใจของมัน แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก นั่นเรื่องโลกๆ ใจ นี่โลกเขา วิทยาศาสตร์ โลกเขาคิดว่าเป็นแบบนั้น แล้วถึงที่สุดนะ หัวใจล้มเหลว ทนพิษบาดแผลไม่ไหว ก็แก่นั่นนะ ถ้าสรุปไม่ได้มันก็หัวใจล้มเหลว ทนพิษบาดแผลไม่ได้ มันก็จบลงที่นั่นไง ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรเลย

แต่หัวใจของเราต้องรับผิดชอบ จะเป็นจะตายก็แล้วแต่นะ ภาวสวะ ภพ มันเป็นผู้กระทำให้ความคิดเกิดจากจิต ทำดีทำชั่ว ผลมันตกกับจิตทั้งหมด เราเข้าไปโรงพยาบาล ถ้ารักษาหายไม่หาย นั่นมันเป็นเรื่องโลกนะ แต่มันมีเวรมีกรรมของมัน ถ้ามีเวรมีกรรมของมันนะ ถึงที่สุด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์คร่ำครวญมาก พระอานนท์คร่ำครวญมาก เรายังต้องการอาจารย์อยู่ ยังต้องการให้คนสั่งสอนอยู่ ขอให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตลอดไป

“อานนท์ เราออกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา แม้แต่ตาคาก็ต้องนิพพานในคืนนี้ ถ้ามีการเกิดแล้วมีการดับเป็นเรื่องธรรมดา แม้แต่

ตลาคคี่ต้องดับในคืนนี้ ในธรรมของเรา ไม่มีกำมือในเรา เราได้บอกไว้แล้ว เธอไม่ต้องไปวิตกกังวล อีก ๓ เดือนข้างหน้าจะมีการสังคายนา เธอจะเป็นพระอรหันต์ในวันนั้น” นื่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้หมดเลย

แต่เวลาเรา เรื่องโลกๆ เห็นไหม เรื่องโลกมันไม่เป็นธรรม ธรรมกับโลกอยู่ด้วยกัน เวลาเป็นโลก โลกแรงปรารถนา พระอรหันต์ก็จะดึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ คิดว่าถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังอยู่นะ จะสั่งสอนพระอรหันต์เป็นพระอรหันต์ไป แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเราต้องนิพพานไปก่อน แล้วมันมีเหตุมีปัจจัยของมัน มีเหตุมีปัจจัย เห็นไหม พอถึงวันนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกไว้ว่าพระอรหันต์จะเป็นพระอรหันต์ใช่ไหม นี่ไม่เป็นสักทีๆ พยายามเข้มข้นทำปฏิบัติขนาดไหน เพราะพรุ่งนี้เขาจะสังคายนาอยู่แล้วเรายังไม่ได้เลย สุดท้ายเราปล่อยวาง ปล่อยออกมาเป็นธรรม เป็นธรรมคือสังขาร

พอปล่อยขึ้นมาจะ ปล่อยขึ้นมาเราจะพักผ่อนเสียก่อนๆ มันไม่มีค้นหาความทะยานอยาก มันไม่มีกิเลสเข้าไปเจือปน ไม่มีสมุทัย มันไม่มีการที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเราไว้ เรายึดมันถือมันต้องเป็นให้ได้ๆ มันเป็นไปได้ เลยไม่ได้เป็นไง เวลามันปล่อยวางหมด เป็นสังขาร เป็นความจริงของมันขึ้นมา โลกธรรมๆ

ถ้าเอาเรื่องโลกๆ มันก็ยึดมันอย่างนั้น ยึดมันมันก็ไม่ได้สิ่งใดเลย นี่ก็เหมือนกัน เอาแต่โลกๆ เอาโลก โลกมาจากไหน สุขของโลกเขา นี่ความพอใจ เห็นไหม คุณติ รัฐบาลถ้ามันมีงบประมาณขึ้นมาเขาก็ปรนเปรอ มีสวัสดิการ โอ๊ย! ประชาชนร่มเย็นเป็นสุข แล้วมันจะอยู่อย่างนั้นไหมล่ะ คุณติ มันมีเจริญแล้วมันก็มีเสื่อมไปเป็นธรรมดา สรรพสิ่งในโลกนี้มันมีเจริญแล้วเสื่อม เพราะอย่างใดก็แล้วแต่ มันไม่มีสิ่งใดเหนือกรรมหรือ กรรมมันจะตายตัวอย่างนั้นหรือ ประเทศใดเจริญแล้วเจริญตลอดไป ไม่มีเสื่อม เป็นอย่างนั้นหรือ

ประเทศใดเจริญขึ้นมาแล้วก็ต้องเสื่อม เพราะโลกนี้เป็นอนิจจัง ไม่มีสิ่งใดคงที่ มันมีการแปรปรวนไปตลอดเวลา ถ้ามันคงที่อย่างนั้น เราก็ก็นั่งอยู่ตรงนั้นสิ อยู่ตรงนั้น เราอยู่ตรงนั้นตลอดไปสิ ไม่ต้องตาย เกิดมาแล้วไม่ต้องตาย มันไม่มีหรือ

เกิดมาต้องตาย นั่นล่ะผลของวิภวัญจะ ผลของวิภวัญจะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่ สอนความจริงที่นี่ แล้วเราให้ศึกษาความจริง แล้วเราให้พยายามประพฤติปฏิบัติของเรา เอาหัวใจของเรา เอาหัวใจของเราให้มันเหนือจริงขึ้นมาให้ได้ ถ้ามันเหนือจริงขึ้นมา นี่มีธรรมใจ แต่

ถ้าไม่เหนือจริง ยังมีการเวียนตายเวียนเกิด มันก็เป็นอยู่อย่างนี้ มันจะเวียนตายเวียนเกิดไปอยู่อย่างนี้ ถ้าเวียนตายเวียนเกิดอย่างนี้มันก็อยู่ที่วาระแล้ว ผลของวิญญะอยู่ที่เวรกรรม ถ้ากรรมเราดี เราสร้างบุญกุศลมาดี เราก็เจอขณะที่เขาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา ชีวิตของเราที่รุ่มเย็นเป็นสุขพอสมควร แต่ถ้าเราเกิดในความเร่าร้อน เราก็อยู่เร่าร้อน

นี่เขาพิสูจน์แล้วนะ ในน้ำอุณหภูมิขนาดไหนก็มีสิ่งมีชีวิตในนั้น ในน้ำแข็งขั้วโลกเหนือก็มีสิ่งมีชีวิตที่นั่น จะร้อนขนาดไหน เย็นขนาดไหนมันก็มีสิ่งมีชีวิตเกิดที่นั่นได้ นี่ก็เหมือนกัน เวลามันปรับตัวของมันไป เห็นไหม มันเป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา นี่ว่าพูดอย่างนี้ละ พูดอย่างนี้พูดแบบธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่เวลาเป็นโลก เห็นไหม ฐุ่หมด โอ๊ย! มันเป็นอนิจจัง มันไม่คงที่หรอก คนเกิดมาก็ต้องตายหมด พูดปากเปียกปากแฉะหมดเลย โอ๊ย! เป็นอนัตตามันก็แปรสภาพอย่างนี้ ฐุ่หมดเลย กิเลส มันพารู้ กิเลสมันบังเงา อังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดมาในพุทธศาสนา แต่เราไม่ทำจริงของเราขึ้นมามันก็เป็นแบบนั้นนะ นี่รู้แบบโลกๆ ใจ โลกกับธรรมอยู่ด้วยกัน แล้วเราจะเอาโลกหรือธรรมละ ถ้าเราจะเอาธรรมนะ เราจะเป็นผู้แพ้

หลวงตาท่านบอกว่า หลวงปู่มั่น ในทางโลกท่านเป็นเศษคนเลย เศษคนเพราะอะไร เพราะอยู่ในป่าในเขาไม่มีใครสนใจเลย ไม่มีใครดูแลเลย เว้นไว้แต่พระที่ปฏิบัติ ลูกศิษย์ลูกหาค้นค้นเข้าไปหาท่านนะ เห็นท่านเป็นครูบาอาจารย์ ท่านเป็นเทวดา แต่ทางโลกว่าเศษคนๆ เพราะมันไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใจ อยู่ในป่าในเขา เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ด้วยอาศัยมุเซอ อาศัยคนเขา ชาวเขา อาศัยคนทุกข์คนยากในป่าในเขาดำรงชีวิต แต่เวลากลางคืนท่านบอกว่าท่านไม่ได้พักผ่อนเลย เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ท่านมหาศาลเลย

นี่โลกมอง มองว่าไม่มีค่าเลยใจ แล้วคูสิ เวลาพระบวชขึ้นมา โอ๊ย! เครื่องยนต์กลไก มหาศาล โอ๊ย! พวกนี้มีศักยภาพ นี่โลก โลกกับธรรม แต่เวลาครูบาอาจารย์เราอยู่ในป่าในเขาไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครดูแลเลย แต่เดี๋ยวนี้มันมีบังเงาใจ “นี่เพิ่งออกมาจากป่านะ แหม! ปฏิบัติมาเต็มที่เลยนะ” นี่เรื่องโลกๆ เห็นไหม โลกมันบังเงาไปตลอด

แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก เห็นไหม เหมือนเศษคน ทางโลกนะ ถ้าพูดถึงทางทุกข์ ครูบาอาจารย์เราท่านทุกข์มากที่สุด ถ้าพูดถึงทางโลกนะ เพราะไม่มีสิ่งใดอำนวยความสะดวกเลย

เครื่องยนต์กลไกสิ่งใดไม่มีทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดมาเพื่อปรนเปรอกิเลสเลย ท่านอยู่ของท่านด้วยความสุขสงบระงับในใจของท่าน ท่านมีความสุขของท่าน ความสุขของท่านเพราะอะไร? เพราะใจท่านปล่อยวางหมด ใจท่านไม่มีสิ่งใดเป็นอึดตาเป็นตัวตนในใจนั้น ถ้าไม่มีสิ่งใดเป็นตัวตนในใจนั้น มันว่าง มันโล่ง มันสุข มันสบายของมัน นี่ไง สุขอย่างนี้สิ ถ้าสุขอย่างนี้ เห็นไหม สุขอย่างนี้ไม่สุขแบบโลก

สุขแบบโลก เราอยู่กันด้วยเครื่องยนต์กลไกปรนเปรอมันขนาดไหนนะ ตายหมด ตายทั้งนั้น แล้วตายด้วยความเห่อเหิม ตายด้วยความยึดมั่น ตายด้วยความเหนียวรั้งไว้ ตายไปด้วยความกระวนกระวาย ตายไปด้วยไม่มีสิ่งใดเป็นสมบัติเลย เกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วพอจะตายขึ้นมาทีเสียดายชีวิต เกิดมาแล้วไม่ได้ทำอะไรเลย เกิดมาแล้วมันก็จะพลัดพรากไป

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เห็นไหม เราเป็นธรรมๆ เราเกิดมาในปัจจุบันนี้เราขยันหมั่นเพียรของเรา หน้าที่การงานเราทำ คุณติ บิณฑบาตมา ออกไปเผชิญมา มันก็ต้องออกไปแล้วแต่ว่ามันจะได้สิ่งใดมา เลี้ยงชีพด้วยปลีแก้ง ด้วยสังฆกรรม ด้วยสัมมาอาชีวะ ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ของเขา เขาหุงหาอาหารของเขา เขาต้องการบุญกุศลของเขา เขาเสียดสละทานของเขา ไม่ได้บอกใคร ไม่ได้สั่งใคร ไม่ได้ว่าใครให้ทำอย่างนั้น มันเป็นความจริงของมัน เห็นไหม เลี้ยงชีพด้วยปลีแก้ง

ถ้ามันเป็นจริงมันก็เป็นจริงแบบนั้น ถ้ามันเป็นจริงแบบนั้น เราจะรักษาตัวเรา รักษาหัวใจของเรา เราจะเกิดมา เกิดมามีศักดิ์ให้มันสว่างสะอาดนี้ เกิดมาเป็นชาวพุทธพบพระพุทธศาสนา แล้วเราจะเอาความจริงของเราละ

สุขแบบโลกๆ โลกมันเป็นแบบนี้แหละ ใครๆ ก็ทำได้ ใครๆ ก็เป็นได้ เดียวนี้ละ ธุรกิจบริการมันเป็นคนสร้างขึ้นทั้งนั้นเลย ทุกอย่างคนสร้างขึ้น สร้างขึ้นมา สร้างขึ้นมาเพื่อให้บริการเราก็ไปใช้บริการของเขาเท่านั้นเอง แล้วเวลากรรมมันจะบริการเราไหมล่ะ เวลาศีล สมาธิ ปัญญา ใครจะบริการเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยนะ “เราเป็นคนชี้ทางเท่านั้น” แล้วถ้าไม่มีใครชี้ทางล่ะ

ไม่มีใครชี้ทางนะ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วนี่มีคนชี้ทางอยู่ มีคนชี้ทางอยู่ แต่ไม่มีใครบริการ ศีล สมาธิ ปัญญา บริการไม่ได้ ถ้าบริการมันเป็นสมบัติของคนอื่น จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง จากใจขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เทศน์ธรรมจักษุ ขึ้นมา ถึงใจของพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมขึ้นมา นี้จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง แต่สู่ใจดวงหนึ่งเป็นการซื่อบอก ซื่อบอก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมา เราเกิดเป็นชาวพุทธมีครูบาอาจารย์คอยซื่อบอก แล้วเราจะเอาจริงหรือเปล่านั้น เราไม่เอาจริงก็ได้ เราสำมะเลเทเมาก็ได้ มันจะเป็นอะไรไป มันก็ชีวิตของเราละ แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา มันมีความจริงใจของเรา เราจะขั่นเนื้อตมัน เราจะเอาความจริงกับหัวใจของเรา

ถ้าเอาความจริงกับหัวใจของเรา เห็นไหม แล้วความจริงในหัวใจของเรามันมีทฤษฎี มีตำราที่โหนมันบอกละ เวลาเป็นปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญาขึ้นมา มันซื่อกทั้งนั้นแหละ ถ้ามันไม่ซื่อกขึ้นมา มันไม่ลงถึงกิเลสหรอก มันไม่ลงถึงสัจธรรมความจริงหรอก ถ้ามันลงถึงสัจจะความจริงอันนั้นนะ แล้วถ้าสัจจะอันนี้มันเหนือโลกขึ้นมาเหนือโลกทุกอย่างเหนือความสุขของโลกๆ เขา แล้วเราจะพอใจไหม เราจะมีคามมั่นคงในใจเราไหม

ถ้าเรามีความมั่นคงในใจของเรา เห็นไหม นี้ธรรมแท้ๆ ธรรมเหนือโลกๆเหนือทุกอย่าง ถ้าไม่เหนือ เอาชนะไม่ได้ ถ้าไม่เหนือ เอาใจของเราไว้ในอำนาจเราไม่ได้ กิเลสใจของเรามันเรื้อนขนาดไหน ใจของเรามันมีสิ่งควบคุมขนาดไหน แล้วมันเอาไว้ในอำนาจของมันได้ มันประเสริฐขนาดไหน แล้วถ้าอย่างนั้นเราจะเคารพไหม เราจะมีความจริงจังกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไหม เราจะมีความจริงจังกับไตรสรณคมน์ของเราไหม ถ้าเรามีความจริงจังของเรา เห็นไหม มันจะสว่างไป ถ้าสว่างไปมันจะเป็นประโยชน์นะ ถ้าเป็นประโยชน์ ถ้ามันเป็นประโยชน์ เป็นความจริงกับเรา

เกิดเป็นชาวพุทธ เราต้องการสัจธรรมแท้ๆ สิ่งในโลกนี้เขาขับเคลื่อนกันไปนี่มันเป็นประเพณีวัฒนธรรม ปากเปียกปากและเราก็อิงกัน ปริยัตินี้เราต้องศึกษาเอาความรู้ขึ้นมา แต่ความรู้นี้แล้ว ชีวิตนี้มีค่า ชีวิตนี้มีค่า ถ้ามันตายไป ตายไปด้วยความยึดมั่นถือมั่น ตายไปด้วยความวิตกกังวล ตายไปด้วยความปากกัดตีนถีบ ตายไปด้วยความไม่แน่นอน ตายไปด้วยไม่รู้จะไปสิ่งใด แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เราจะตายไปด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส มันเป็นความจริงอย่างนี้ ความจริงจะปรากฏกับเราขณะนี้

ถ้าความจริงปรากฏกับเราขณะนี้ เราเตรียมพร้อมของเราหรือยัง ถ้าเราเตรียมพร้อมของเราแล้วนะ เราจะรื่นเริงอาภาวไปกับความจริงอันนี้ เพราะมันเป็นสัจจะความจริง พระพุทธเจ้าบอก

ไว้จริงๆ บอกไว้แบบนี้จริงๆ จริงๆ แล้วเรารู้จริงๆ แต่จะไปมันคืนรน ไม่ยอมรับ แต่ถ้าเราเป็นความจริงแล้วมันยอมรับทุกสิ่งทุกอย่าง มันไปด้วยความรื่นเริงอาหาญ

แต่ถ้าผู้มิจฉาธรรมในใจมันยังเห็นว่าสิ่งนี้เป็นสมมุติทั้งนั้นเลย มันหนีไปหมดแล้ว มันวางไว้หมด มันเป็นจริง เป็นจริงตั้งแต่มันเห็นจริงในหัวใจแล้ว ถ้าหัวใจเห็นจริงขึ้นมาแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องวิภูฏะ วิภูฏะ-วิวิภูฏะ เราจะออกจากวิภูฏะด้วยศีลธรรม ด้วยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอวัง